

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/41/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113208251
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Husivarga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7113208251.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Husivargu a sudkýň JUDr. Moniky Koščovej a JUDr. Viktórie Midovej v spore žalobcu Tomáša Zlesu, narodeného 12.04.1980, bytom v Košiciach, Magurská 7, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Brezová 10, IČO: 47 231 785, proti žalovanému Filipovi Mlynarčíkovi, narodenému 14.08.1980, bytom v Košiciach, Masarykova 12, zastúpenému JUDr. Jurajom Birošom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Rázusová 1, a Advokátskou kanceláriou JUDr. Viktória Birošová, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Rázusová 1, IČO: 50 457 535, o 53.750 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 07.10.2016 č. k. 19C/107/2013-243 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom zo dňa 07.10.2016 č. k. 19C/107/2013-243 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 53.750 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 8.3.2013 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 53.750 € s príslušenstvom titulom poskytnutej pôžičky.

3. Právne vec posúdil podľa § 657, § 563, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. v znení do 31.1.2013.

4. Konštatoval, že predmetom konania je zaplatenie peňažnej čiastky 53.750 € s príslušenstvom, ktorý nárok žalobca odvodil titulom poskytnutej pôžičky. Pôžička mala byť dohodnutá so žalovaným v súvislosti s dojednaním, že žalovaný predmetné peňažné prostriedky použije na nákup diamantov, z ktorých by vyrobil šperky a tieto následne so ziskom predal. Žalovaný poskytnutie peňažných prostriedkov titulom pôžičky popieral, na základe čoho táto skutková okolnosť bola medzi stranami sporu sporná. Z uvedeného dôvodu súd sa zaoberal prvotne posúdením existencie zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu.

5. Okresný súd konštatoval, že pojmovými znakmi zmluvy o pôžičke sú určenie zmluvných strán, prenechanie druhovo určenej veci, ktorá je predmetom zmluvy, dočasnosť zmluvného vzťahu a povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu. Ďalším charakteristickým znakom je to, že zmluva o pôžičke má charakter reálnej zmluvy. To znamená, že pre vznik tohto právneho vzťahu je potrebné odovzdanie

predmetu zmluvy dlžníkovi. Súdna prax vyslovila, že k odovzdaniu predmetu pôžičky pri peňažnej pôžičke môže dôjsť nielen fyzickým odovzdaním peňažnej sumy, ale aj bezhotovostným prevodom na účet dlžníka.

6. V prejednávacom prípade malo dôjsť medzi stranami sporu k uzavretiu zmluvy ústnou formou. Žalobca svoje skutkové tvrdenia o pôžičke preukazoval listinnými dokladmi a tiež navrhnutými svedkami pani Zlesovou Sopkovou a pánom Beňákom. Súd dospel k záveru, že žalobca v spore svoje dôkazné bremeno o preukázaní uzatvorenia zmluvy o pôžičke uniesol. Žalobca tvrdil a aj preukázal, že poskytol žalovanému pôžičku dňa 23.2.2009 a dňa 25.2.2009 spolu vo výške 53.750 €, na základe predchádzajúcej dohody v súvislosti s tým, že žalovaný v tej dobe bol jeho dobrý priateľ, s ktorým sa poznal od detstva. Suma bola poskytnutá za účelom nákupu diamantov, z ktorých by žalovaný vyrobil šperky, následne ich predal a zisk z predaja by si medzi sebou rozdelili. Na preukázanie poskytnutých finančných prostriedkov boli predložené príkazy na úhradu z ČSOB, a.s. z 23.2.2009 a 25.2.2009, kde bol v kolónke účel platby uvedený text pôžička. Predmetné listinné dôkazy súd považoval za kľúčové dôkazy preukazujúce pravdivosť tvrdenia žalobcu o tom, že medzi stranami sporu došlo k dojednaniu pôžičky a naopak vyvracajú obranu žalovaného o tom, že k žiadnemu dojednaniu pôžičky nedošlo. Tento logický záver videl súd v tom, že žalobca by neuvádzal do príslušného tlačiva ako účel platby niečo, čo nemalo zodpovedať skutočnosti. Navyše v tej dobe vzťahy medzi žalobcom a žalovaným boli veľmi dobré, a preto nemal dôvod zastierať alebo uvádzať nepravdivý dôvod platby, keďže ešte v tej dobe nikto z nich netušil, že neskôr sa ich vzťah naruší výrazným spôsobom a kamarátstvo medzi nimi skončí. Súd uviedol, že skutkovým tvrdeniam žalobcu zodpovedá tiež listinný dôkaz, mailová správa zo 17.3.2009, ktorou žalovaný oznámil žalobcovi, že bolo kúpených 6 žltých diamantov. Ide o dôkaz svedčiaci o tom, že strany sporu sa dohodli na poskytnutí pôžičky v súvislosti s nákupom drahých kameňov tak, ako to tvrdil žalobca. Argumentácia žalovaného o tom, že takýmto spôsobom sa chcel iba pochváliť, je spochybniteľná skutočnosťou, že žalobca disponuje tiež certifikátmi vzťahujúcimi sa na tieto žlté diamanty. Podľa názoru súdu listinné doklady svedčia o tom, že žalovaný predmetným mailom poskytol žalobcovi podstatnú informáciu o tom, že boli zakúpené diamanty tak, ako sa strany sporu dohodli v súvislosti s poskytnutými peňažnými prostriedkami, o čom mali svedčiť tiež predmetné certifikáty. Súd poukázal aj na časovú súvislosť týchto listinných dokladov (mail zo 17.3.2009 a platobné prevody z 23.2.2009 a 25.2.2009). K poskytnutiu pôžičky malo dôjsť koncom februára 2009 a mail obsahujúci informáciu o nákupe diamantov bol odoslaný v polovici nasledujúceho roku (mesiaca - poznámka odvolacieho súdu), t.j. nákup sa uskutočnil s krátkym časovým odstupom po vyplatení peňažných prostriedkov. Za ďalší dôkaz, ktorým žalobca preukazoval odôvodnenosť svojho nároku bola svedecká výpoveď pani Kataríny Zlesovej Sopkovej, ktorá bola osobne prítomná pri dojednaní zmluvy o pôžičke, tiež dátum a spôsob odovzdania požičaných prostriedkov a skutkové okolnosti, za ktorých k dohode o pôžičke došlo. Svedkyňa argumentačne ozrejmla, prečo časť finančných prostriedkov bola poukázaná na účet žalovaného z jej osobného účtu a ohľadne tejto skutkovej okolnosti žalovaný ani nespochybnil, že by táto časť finančných prostriedkov vo výške 9.900 € nemala byť peňažnými prostriedkami poskytnutými zo strany žalobcu. K nepriamemu podpornému dôkazu patrí výpoveď svedka pána Beňáka, ktorý ozrejml odkiaľ má vedomosť o tom, že určité šperky najprv vystavené v predajni spoločnosti Filip Diamonds s.r.o., neskôr odvezené do predajne v Košiciach, boli vyrobené za peňažné prostriedky, ktoré žalobca mal poskytnúť žalovanému. K argumentácii žalovaného, že poskytnuté finančné prostriedky mali predstavovať hodnotu materiálu svadobných obrúčok, ktoré si dal žalobca u neho vyrobiť, a ktoré sa žalovaný rozhodol žalobcovi a jeho snúbenici podarovať konštatoval, že žalovaný nepreukázal a ani nenavrhol dôkaz o tom, že zakúpil na výrobu týchto obrúčok materiál v hodnote, ktorá zodpovedala preukázaným finančným prostriedkom, t.j. hodnote 53.750 €. Nepreukázal a ani nenavrhol dôkaz o tom, akú reálnu hodnotu mali vyrobené obrúčky. Pokiaľ žalovaný v tejto súvislosti hodnotu výrobkov mienil preukázať emailovou komunikáciou s firmou Chopard, tiež cenníkom, súd na tieto listiny neprihliadol, nakoľko sa jednalo o doklady v anglickom jazyku, ktorých obsah žalobca spochybnil.

7. V kontexte vyššie uvedeného preto súd mal za preukázané, že peňažné prostriedky, ktoré boli žalovanému reálne poukázané na jeho účet platobnými príkazmi zo dňa 23.2.2009 vo výške 26.750 € a zo dňa 25.2.2009 vo výške 17.100 € a vo výške 9.900 € predstavovali dojednanú pôžičku, ktorú žalobca poskytol žalovanému v súvislosti s ich dohodou. Predmetom dohody bolo, že žalovaný za poskytnuté peňažné prostriedky nakúpi drahokamy, z nich vyrobí šperky a zisk z ich predaja si rozdelia. Doba vrátenia súvisela s predajom šperkov, súčasne nebola konkrétne určená. Šperky neboli predané a poskytnutá pôžička nebola zo strany žalovaného vrátená. Výzvou zo dňa 5.3.2013 doručenou žalovanému 7.3.2013 žalobca vyzval žalovaného na vrátenie pôžičky. Z uvedeného dôvodu súd žalobe

vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplataenie sumy 53.750 € spolu s uplatneným úrokom z omeškania v jeho zákonnej výške 8,75 % ročne od 8.3.2013 do zaplataenia, t.j. odo dňa nasledujúceho po doručení výzvy na plnenie žalovanému.

8. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobca mal v konaní plný úspech, preto má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/,h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

10. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, čo sa týka uzavretia zmluvy o pôžičke ústnou formou, ako aj účelu údajnej pôžičky. Mal za to, že finančné prostriedky v celkovej sume 53.750 € boli poukázané na jeho účet, avšak popiera, že by išlo o pôžičku zo strany žalobcu, nakoľko tieto finančné prostriedky mu boli poskytnuté za účelom zhotovenia šperkov - svadobných obrúčok a snubného prsteňa pre žalobcu a jeho budúcu manželku - svedkyňu Katarínu Zlesovú Sopkovú. Pokiaľ v príkaze na úhradu bol ako účel uvedený text pôžička, tak tento text žalobca napísal bez vedomia a súhlasu žalovaného, pričom žalovaný nemohol ani predpokladať, že žalobca sa zrejme týmto spôsobom do budúca poistil, že poskytnuté finančné prostriedky skutočne aj použije na výrobu uvedených šperkov pre žalobcu a jeho budúcu manželku. Tvrdil, že súd prvej inštancie sa dôsledne nevysporiadal s dôkazom, platobným príkazom ČSOB, a.s. zo dňa 25.2.2009, ktorým svedkyňa Katarína Zlesová Sopková poukázala sumu 9.900 € na účet žalobcu. V tomto platobnom príkaze nie je uvedený text pôžička, ale je uvedený ako účel platby tovar, čo je v zjavnom rozpore s jej tvrdením o poskytnutí pôžičky žalovanému. Uvedené skutočnosti významným spôsobom spochybňujú hodnovernosť jej tvrdení v rámci svedeckej výpovede a potvrdzujú procesnú obranu žalovaného. Súd sa nevysporiadal ani so skutočnosťou, že žalobca vo vzťahu k sume 9.900 € nie je aktívne legitimovaný. Svedkyňa Zlesová Sopková potvrdila, že išlo výlučne o jej vlastné finančné prostriedky a v tom čase neboli so žalobcom ani manželia. Vytkol súdu prvej inštancie, že bez povšimnutia a následného hodnotenia ponechal závažné rozpory vo výpovediach žalobcu, keď sám žalobca uviedol, že pôžičku vo výške 100.000 € mali poskytnúť spolu so svojou priateľkou, terajšou manželkou, za ktorú mal žalovaný nakúpiť diamanty, vyrobiť šperky, ktoré by sa následne predali s tým, že zisk si rozdelia. Z výpovede žalobcu vyplýva, že k uzavretiu údajnej pôžičky malo dôjsť medzi ním, svedkyňou Katarínou Zlesovou Sopkovou a žalovaným. Ďalej žalobca tvrdil, že dohoda bola taká, že žalovaný vráti pôžičku po rozdelení zisku, pričom tvrdil, že žalovaný mu odmietol vrátiť šperky alebo peniaze. Toto tvrdenie je v rozpore s obsahom zmluvy o pôžičke, na základe ktorej je dlžník povinný vrátiť veriteľovi veci rovnakého druhu, v danom prípade peniaze a nie šperky. Vzájomné rozpory vo výpovediach žalobcu a svedkyne Zlesovej Sopkovej spochybňujú vierohodnosť jej výpovede. Ďalšou nezrovnalosťou je, že svedkyňa priznala, že žalovaný vyhotovil pre nich svadobné obrúčky a snubný prsteň, podľa nej v hodnote celkom 15.000 €. Deň pred pojednávaním dňa 13.5.2016 svedkyňa predala šperky do záložne v Sabinove za hodnotu 158 € a 126 €, o čom predložila potvrdenie o uzavretí záložnej zmluvy zo dňa 12.5.2016. Hodnota týchto šperkov podľa vyjadrenia žalobcu bola najmenej v sume 200.000 €, pričom svedkyňa ich predala v záložni za približne 300 €, čo je nepochopiteľné a neuveriteľné. Možno dôvodne predpokladať, že svedkyňa chcela týmto zabrániť, aby súd mohol vykonať ocenenie týchto šperkov, čo v konečnom dôsledku súd prvej inštancie konštatoval v bode 29 na strane 11 rozsudku, že žalovaný ani nenavrhol dôkaz o tom, akú reálnu hodnotu mali vyrobené obrúčky, resp., že ich reálna hodnota zodpovedala sume 53.750 €. Žalovaný nemohol takýto dôkaz navrhnúť, pretože svedkyňa odpredala tieto šperky záložni, a nemala ich už vo svojom vlastníctve. Poukázal na to, že súdu predložil fotodokumentáciu o zhotovení uvedených šperkov, ako aj celkovú ponuku výrobkov značky Chopard, ktoré boli totožné ako šperky vyhotovené pre žalobcu a svedkyňu. Z uvedeného teda vyplýva, že suma 53.750 € bola reálna na zakúpenie materiálu a diamantov pre vyrobenie uvedených šperkov. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že listinný dôkaz - mailovú správu zo dňa 13.7.2009 považoval súd za významný listinný dôkaz. Uvedený mail nepreukazuje žiadnym spôsobom uzavretie pôžičky tak, ako to tvrdí žalobca. Skutočnosť, že zrejme zaslal spolu s mailovou správou aj certifikáty k zakúpeným žltým diamantom, nepreukazuje uzavretie pôžičky medzi žalobcom a žalovaným ústnou formou, pretože žalovaný bežne ponúka nakúpené diamanty potencionálnym záujemcom spolu s certifikátmi, ktoré preukazujú vlastnosti a kvalitu diamantov. Rovnako namietal vierohodnosť výpovede svedka Martina Beňáka, ktorý podľa súdu logickým spôsobom ozrejmil, odkiaľ mal vedomosť o tom, že na kúpu a následnú výrobu šperkov zo žltých diamantov boli použité finančné prostriedky poskytnuté žalovanému od žalobcu. Svedok

bol zamestnancom spoločnosti Filip Diamonds s.r.o. a tento svedok, nakoľko bol ukončený pracovný pomer má záujem poškodiť žalovanému a vypovedať v prospech žalobcu, s ktorým je v priateľskom vzťahu. Žalovaný ako jeho nadriadený s ním finančné záležitosti nikdy neriešil, preto nemohol ani takéto poznatky od žalovaného získať. Navyše prevodom finančných prostriedkov došlo v roku 2009 a svedok pracoval v spoločnosti Filip Diamonds s.r.o. od roku 2012 do konca septembra 2013. Zo strany žalovaného nebol žiaden dôvod, aby svedka oboznamoval so svojimi finančnými záležitosťami.

11. Žalovaný mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení a nepreukázal jednoznačne a nepochybné, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke ústnou formou. Nesporne však bolo preukázané, že žalovaný pre žalobcu a jeho manželku vyrobil svadobné obrúčky a snubný prsteň za finančné prostriedky, ktoré mu menovaní poskytli.

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázal na to, že súd mimoriadne výstižne, jasne a zrozumiteľne popísal ako dospel ku svojim skutkovým zisteniam. Zistený skutkový stav nielenže zodpovedá skutočnosti, ale aj z procesného hľadiska tvorí takéto odôvodnenie rozsudku pevný základ pre rozhodnutie vo veci samej. Ak žalovaný spochybnil závery súdu, z posúdenia platobných príkazov ČSOB, kde je ako účel uvedený pôžička, nepredložil žiaden dôkaz na vyvrátenie týchto dôkazov, a rozumne nevysvetlil, prečo by žalobca v tom čase, keď boli žalobca a žalovaný naozaj priateľmi, posielal žalovanému platby cez účet s poznámkami pôžička.

13. Pokiaľ žalovaný poukazuje na platobný príkaz z ČSOB zo dňa 25.2.2009 na sumu 9.900 €, a to s poukazom, že ako účel nie je uvedené pôžička, ale tovar a zároveň namieta aktívnu legitimáciu žalobcu v tejto sume, žalobca poukázal na to, že súd sa s týmito skutočnosťami náležite vypořiadal. Svedkyňa Katarína Zlesová Sopková neposkytovala žalovanému pôžičku za seba, ale plnila žalovanému namiesto žalobcu, čo vo svojej výpovedi uviedla. Ak je na príkaze uvedené tovar, nič to nemení na fakte, že išlo o pôžičku poskytovanú žalobcom žalovanému podľa ich dohody na nákup tovaru - diamantov na účely ich spracovania žalovaným. Svedkyňa opakovane uviedla, že aj keď bola prítomná pri úkonoch medzi žalobcom a žalovaným, pôžičku neposkytovala ona, ale len plnila žalovanému na miesto žalobcu. Spochybňovanie aktívnej legitimácie žalobcu je preto aj vo vzťahu k tejto sume úplne irelevantné, nakoľko žalovaný dlží peňažnú sumu, ale oba zainteresované subjekty, teda žalobca aj svedkyňa zhodne prehlásili, že pôžičku poskytoval žalobca a nie svedkyňa.

14. K námietke svedeckej výpovede Martina Beňáka žalobca uviedol, že svedok je krstným otcom prvorodeného syna žalovaného, a preto si žalobca nevie dobre vysvetliť, prečo by mal svedok klamať vo svojej výpovedi, keď je dokonca so žalovaným previazaný aj putom rodinným. Svedok poskytol súdu vierohodnú pravdivú výpoveď, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, odkiaľ a prečo mal informácie, ktoré súdu poskytol a jeho vierohodnosť je nespochybniteľná.

15. Naopak žalovaný svoju dôkaznú povinnosť nespĺňať a ani neunesol bremeno svojich tvrdení. Ak tvrdil, že suma 53.750 € mala byť cenou za výrobu svadobných obrúčok pre žalobcu, tak túto skutočnosť nepreukázal a navyše neoznačil, nenavrhol a ani nepredložil jediný relevantný dôkaz. Počas konania predložil s konaním absolútne nesúvisiace listiny o cene šperkov iných firiem, či v cudzom jazyku a z internetu stiahnuté cenníky, pričom cenníky neuvádzajú cenu materiálu, ale šperkov ako takých. Konštatoval, že ak suma 53.750 € mala predstavovať cenu za materiál na výrobu obrúčok, tak je nemysliteľné, že by nemal žalovaný žiaden doklad o nákupe materiálu za túto sumu. Sumu prijal cez účet od žalobcu a ak by nemal zdokladované výdavky, tak by mu vznikla daňová povinnosť platiť daň z príjmu z tejto sumy. Tvrdenia žalovaného sú nielen nelogické, ale úplne k nim absentujú akékoľvek dôkazy.

16. Žalobca opätovne poukázal na to, že sa s priateľkou zasnúbil 17.7.2009 a dňa 27.8.2009 uzavreli manželstvo. Vo februári 2009 žalobca ani len netušil, že sa v júli zasnúbi a následne v auguste ožení a absolútne vylučuje a popiera, že by vo februári 2009 mal čo i len v pláne zakupovať akékoľvek svadobné obrúčky od odporcu, či dokonca za ne platiť. Tvrdenia žalovaného sú tak aj v časovom rozpore so skutočnosťami. Medzi účastníkmi nie je ani sporné, že sa žalobca so svojou snúbenicou zasnúbili, na svadbe mali obrúčky drevené a žalovaný im obrúčky dodal až podľa jeho vlastných vyjadrení po svadbe. Je tu zjavný časový aj logický nesúlad v tvrdeniach žalovaného. Žalobca poukázal na to, že svadobné obrúčky im skutočne vyhotovoval žalovaný, ale bolo to až na osobitnú objednávku v lete roku 2009, pričom cena za tieto obrúčky bola zaplatená v hotovosti vo výške 10.000 €. Žalovaný vo svojom odvolaní uvádza špekulácie o tom, že žalobca konal tak, aby zmaril vykonanie dôkazu ocenenia obrúčok.

Žalovanému absolútne nič nebránilo, aby kedykoľvek počas konania pred súdom prvej inštancie navrhol vykonanie dôkazu ocenenia svadobných obrúčok, čo ale žalovaný zastúpený právnym zástupcom nevykonával. Zo strany žalovaného ide len o chabý pokus zastierať skutočnosť, že vykonanie dôkazu nenavrhol, aj keď mohol.

17. Čo sa týka námietky nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, poukázal na to, že žalovaný túto námietku v podanom odvolaní nijako nezdôvodnil. Mal za to, že právne posúdenie veci súdom prvej inštancie je správne, zákonné a plne vychádza zo zisteného skutkového stavu. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

18. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného bolo žalovanému doručené dňa 27.1.2017. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

19. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. f/,h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

20. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 30.05.2017 o 12,50 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 24.05.2017 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

22. Žalovaný namietal odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

24. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

25. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

26. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192 - § 194 CSP, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

27. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1,2 CSP; z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

28. Mimoriadne podrobné, zákonné a vecne správne sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

29. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

30. V prejednávanej veci súd prvej inštancie posudzoval nárok žalobcu z hľadiska plnenia zo zmluvy o pôžičke. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke.

31. Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

32. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia OZ, odvolací súd dopĺňa, že podstatnými náležitosťami zmluvy o pôžičke je dohoda o prenechaní veci (o reálnom odovzdaní), druhovom určení veci, povinnosti vrátiť vec rovnakého druhu a určení času vrátenia. Čas vrátenia nemusí byť určený konkrétnym dňom, ale stačí, ak je dohodnutý tak, že čas vrátenia možno určiť.

33. V prejednávanej veci nebola medzi stranami sporu uzatvorená zmluva písomnou formou. Pre tento zmluvný typ písomná forma zmluvy nie je nevyhnutná.

34. Nakoľko žalobca sa nevedel preukázať písomnou zmluvou, bolo nevyhnutné poskytnutie pôžičky preukázať inými dôkaznými prostriedkami. Okresný súd preto postupoval správne, ak skúmal predložené listinné dôkazy spolu so svedeckými výpoveďami. Skutkové zistenia vyhodnotil jednotlivito ako aj vo vzájomných súvislostiach, a dospel tak k záveru o uzavretí ústnej zmluvy o pôžičke.

35. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobcom predložené dôkazy o poskytnutí pôžičky tvoria jednotlivito, ale najmä vo vzájomnej súvislosti logickú jednotu. Jednotlivé dôkazy, ktoré boli v konaní vykonané, spolu súvisia a časovo aj obsahovo na seba nadväzujú a vysvetľujú.

36. Rozhodnutie súdu obsahuje úplné a výstižné odôvodnenie, ako aj výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, a jeho myšlienkové pochody boli v odôvodnení dostatočne vysvetlené nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. V priebehu konania okresný súd na pojednávaní odstránil všetky rozporuplné tvrdenia strán sporu, respektíve svedkov, a vysporiadal sa aj s listinnými dôkazmi, ktoré boli stranami sporu predložené. Z uvedeného dôvodu odvolací súd má za to, že rozhodnutie okresného súdu je dostatočne preskúmateľné.

37. V konaní bolo preukázané reálne odovzdanie finančných prostriedkov žalovanému, ktorý ich prijatie nepoprel.

38. Ak žalovaný namietal, že časť finančných prostriedkov vo výške 9.900 € bola poskytnutá z účtu svedkyne pani Zlesovej Sopkovej, a z uvedeného dôvodu na strane žalobcu absentuje aktívna legitímácia, odvolací súd poukazuje na to, že s touto skutočnosťou sa v priebehu konania vysporiadal už okresný súd.

39. Výsluchom svedkyne Zlesovej Sopkovej bolo preukázané, že finančné prostriedky iba poskytla žalobcovi, nakoľko ten nedisponoval dostatočným množstvom finančných prostriedkov. Sama ich preto priamo v mene žalobcu poukázala na účet žalovaného. Z uvedeného však nemožno vyvodiť, že ona bola rovnako subjektom, ktorý pôžičku poskytoval. Z uvedeného dôvodu je táto odvolacia námietka žalovaného nedôvodná.

40. Čo sa týka námietky žalovaného, že okresný súd nesprávne vyvodil účel poskytnutých finančných prostriedkov zo strany žalobcu ako pôžičku, k tomu odvolací súd poznamenáva, že okresný súd veľmi precíznym spôsobom vyhodnotil jednotlivé písomné dôkazy vo vzájomnej súvislosti s výpoveďami žalobcu aj svedkov pani Zlesovej Sopkovej a pána Beňáka. Jeho skutkové zistenia logicky a aj časovo nadväzovali. Na rozdiel od výpovede žalovaného, v ktorého výpovedi boli rozpory týkajúce sa nielen času ale aj z logického hľadiska.

41. Ak žalovaný tvrdil, že finančné prostriedky boli poskytnuté na nákup materiálu na obrúčky pre žalobcu a jeho priateľku, tak toto tvrdenie nezapadá do časového horizontu. Finančné prostriedky boli zo strany žalobcu poskytnuté v mesiaci február 2009, a k zásnubám menovaných došlo v mesiaci júl 2009. Z výpovede žalobcu ako aj svedkyne Zlesovej Sopkovej zhodne vyplynulo, že vo februári ešte žiaden z nich netušil, že sa budú chcieť zasnúbiť a uzavrieť manželstvo. Toto rozhodnutie bolo náhle a spontánne.

42. Účel poskytnutia finančných prostriedkov tvrdený žalovaným bol v rozpore aj s obsahom emailovej správy, ktorú žalovaný odoslal žalobcovi dňa 17.03.2009 (čl. 192), ktorý skôr nasvedčuje pôvodnému zámeru tvrdnému žalobcom, a to, že finančné prostriedky boli poskytnuté za účelom zakúpenia diamantov na výrobu šperkov, za účelom ich predaja a dosiahnutia zisku. Nasvedčuje tomu aj poskytnutie certifikátov k diamantom.

43. Skutočnosť, že na výrobu šperkov, ktoré sa následne predávali v predajni Filip Diamonds s.r.o. boli poskytnuté finančné prostriedky žalobcom, potvrdil aj svedok pán Beňák, ktorý v období od roku 2012 do septembra 2013 pôsobil v uvedenej predajni ako manažér predajne a o týchto skutočnosti vedel priamo od žalovaného.

44. Je pravdou, že žalovaný nemohol ovplyvniť skutočnosť, že na príkaze na úhradu bol vypísaný účel platby - pôžička. Príkaz na úhradu bol vypísaný žalobcom, preto žalovaný nemohol túto skutočnosť ovplyvniť. Avšak vychádzajúc z dlhodobého priateľstva od detstva medzi žalobcom a žalovaným sa javí dostatočne odôvodnený záver, že ak sa finančná suma v nie malej výške poskytovala žalovanému bez písomnej zmluvy o pôžičke, len na základe ústnej dohody, uvedenie účelu do príkazu na úhradu sa javí ako opodstatnené, z dôvodu, aby žalovaný mal vedomosť, kam a na aký účel boli finančné prostriedky poukázané.

45. Ak na príkaze na úhradu vypísanom svedkyňou Zlesovou Sopkovou nebolo uvedené „pôžička“ ale „tovar“, táto skutočnosť nič nemení na závere, za akým účelom boli finančné prostriedky poukázané. Aj v danom prípade totiž bolo zrejmé, že finančné prostriedky sa mali použiť za účelom zakúpenia tovaru a to drahých kameňov.

46. Rovnako odvolacia námietka žalovaného týkajúca sa tvrdenia o existencii rozporov vo výpovedi žalobcu a svedkyne Zlesovej Sopkovej a to, že obaja poskytovali pôžičku žalovanému, odvolací súd uvádza, že tento rozpor bol odstránený na pojednávaní dňa 16.10.2015 a následne 09.09.2016. Svedkyňa Zlesová Sopková sa jednoznačne vyjadrila, že ona pôžičku neposkytovala, nakoľko ani o jej poskytnutí nebola požiadaná. Zúčastňovala sa však všetkých rozhovorov medzi stranami sporu, preto mohol vzniknúť dojem, že aj ona je stranou, ktorá pôžičku poskytuje.

47. Rovnako aj tvrdenie žalovaného, že sporné finančné prostriedky boli poskytnuté za účelom vyhotovenia obrúčok bolo vyvrátené vyjadrením žalobcu a svedkyne Zlesovej Sopkovej, nakoľko za vyhotovenie obrúčok osobne zaplatila sumu 10.000 €. Aj v tomto prípade však absentoval dôkaz, tak

ako o celej spornej finančnej transakcii. Tvrdenie svedkyne, že obrúčky objednávali až v júli sa javí ako logické, vzhľadom na dátum (požiadania o ruku), zasnúbenia a následne uzavretia manželstva.

48. Námieta žalovaného, že svedkyňa zmarila možné ocenenie týchto šperkov (svadobných obrúčok) sa javí ako špekulatívne, nakoľko žalovaný už od momentu, kedy vedel, že je vedené súdne konanie (21.10.2013) mohol takýto dôkaz navrhnuť. K predaju (založeniu) šperkov - obrúčok však došlo až dňa 12.05.2016.

49. K listinným dôkazom predloženým žalovaným a to fotodokumentácii o zhotovení šperkov odvolací súd poznamenáva, že v spore nebolo spornou skutočnosťou, že žalovaný uvedené šperky vyhotovil. Túto skutočnosť potvrdil jednak žalobca ako aj svedkyňa Zlesová Sopková. Bolo však dôkaznými prostriedkami vyvrátené, že sa tieto mali vyhotoviť za finančné prostriedky, ktorých požičanie je predmetom sporu.

50. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca uniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení a preukázal jednoznačne a nepochybne, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke. Rovnako bolo preukázané, že žalovaný poskytnuté finančné prostriedky žalobcovi nevrátil ani na jeho výzvu zo dňa 04.03.2013.

51. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok ako vecne správny, potvrdil.

52. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto má nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP), zohľadňujúc ustanovenie § 251 CSP.

53. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).